

Kronieken Effata september 2005

Luc leidt de eerste viering van september in. Hij wijst naar het prachtige Christusbeeld boven het altaar dat hem zo aanspreekt en dat door de speciale verlichting in het midden van de aandacht komt. Vandaar naar het aansteken van de kaarsen door de kinderen is slechts een kleine stap. Het evangelie gaat over vergeven: altijd vergeven, en Guido vertelt een verhaal over de betekenis van "O, pardon". Geen mens kan vergeven als hij niet leert zichzelf in zijn eigen hart te vergeven, als een koppel niet elkaar vergeeft, als we in een gemeenschap niet elkaar vergeven. Maar in die gemeenschap, waar we met méér dan twee of drie tesamen zijn in Zijn naam weten we ook dat Hij in ons midden is.

's Anderendaags is het 'Stanny's mosselen' in Afsnee en dat legt uit waarom er minder volk dan anders was op de viering van de vorige dag. Want het koor is weer overvloedig aanwezig en we zingen uitbundig, maar spijtig genoeg niet altijd naar de zin van Guido, want niet gedisciplineerd genoeg. Het applaus van de trouwe kerkgangers en de dank van Stanny maken alles toch nog goed. De mosselen zijn goed en de koude schotels overdadig, de zon schijnt en we eten onder de tammekastanjeboom, uit de zon en uit de wind. De petanquebaan trekt de jongere en oudere jeugd aan en er is veel 'schoon' volk te zien op de Leie.

Voor de boekenclub hebben we 'Al de vragen van ons leven' van Burggraeve en Van Haelst gelezen. De opkomst is goed en Bernadette heeft de bespreking intens voorbereid. De bespreking zelf loopt wat chaotisch en sommige delen van het boek (Vergeven, verzoenen?) blijven onbesproken, maar er is duidelijk verbetering tegenover de vorige boekbesprekingen. We spreken af dat de volgende boekenclub op donderdag 19 januari 2006 over het boek 'Menslievendheid moet ik aanzeggen' zal gaan.

Op de repetitie van 9 september waait een Israëlische wind: 'Kol do-di, ...' en andere dansliederen, we leren een moeilijke maar frisse versie van 'Heer onze heer, hoe zijt Gij aanwezig' en repeteren voor de vergeters en de nieuwkomers meer bekende liederen. Magda leidt ons in de partiturenkuis. Ook de 'Alleluja' sneuvelt (tijdelijk?).

Met de eerste Gevi (gemeenschapsviering) valt alles weer in de vertrouwde plooiën, er is veel volk en onze 'gasten' zijn er weer. Het evangelie gaat verder over vergeven en verzoenen. Neen, Danny, Guido gelooft niet dat God dood is, wél die God waar we bang moeten voor zijn, maar niet de God die zijn armen opent voor ons, die bereid is ons onze schuld te vergeven. Is er een mooiere inleiding op de (vervroegde) ontroerende ziekenzalving en handoplegging dan: "Ook als we sterven vallen we niet uit zijn handen"?

Dan komt de stuurgroepvergadering met de nieuwe leden, Bernadette, Magda en Odette. Er is heel veel te beraden en voor te bereiden, zeker nu we voor enkele maanden niet altijd op Guido kunnen rekenen door de vele gospelrepetities en -optredens buitenshuis en zijn verplichte aanwezigheid in Wittem. Op woensdag is er Tabormoment.

Op de viering van 17 september zijn de nieuwe provinciaal van de Sint-Clemensprovincie, pater Hermann ten Winkel en pater Henk Erinkveld, gewoon raadslid en vicaris uitgenodigd op de Effataviering. Zelfs al zijn er heel wat vertrouwde gezichten niet aanwezig (gaan stappen?), toch is er heel veel volk. Kun je een dergelijk viering, na de verwelcoming van Gerrit beter beginnen dan met het lied 'Waar vriendschap is en liefde'? In zijn homilie frist Guido de parabel van de werkers van het elfde uur op, die zoals alle parabellen - omdat we het oppervlakkige, schijnbaar onrechtvaardige verhaal zo goed kennen - zijn diepe waarde voor ons heeft verloren. Dat hij daarbij de vakbonden bruuskeert is natuurlijk, want Jezus kende die toch ook niet! Elien legt uit wat de plannen zijn van de jongeren met hun lokaal en ze kondigt een kook- en knutselnamiddag aan op 11 november om het nodige geld voor een muziekinstallatie bijeen te krijgen. Op een welgemeende Alleluja volgt een receptie met een heel mooi aandenken (de symbolen van Effata en Clemens aan weerszijden van een solsleutel, om zoals Els zegt: "om op dezelfde wijs te zingen"). Daarbij kan iedereen naar believen zijn/haar kennis van het Duits testen, door bijvoorbeeld ons indrukwekkende fotoalbum te verklaren. 's Zondags bezoekt het 'voltallige' nieuwe bestuur van de provincie Sint-Clemens de Maria-Kefasgemeenschap op de Voskenslaan.

Dan is het weer Tabor op woensdag. Verenigd rond de icoon, in stilte, met bloemen, met de zeven kaarsen en wierook, met aarzelend lied en in gebed. Met Lea die spreekt over de genezing van de vrouw die leed en als onrein werd beschouwd, genezen door haar vertrouwen. Vertrouwen dat er ook goede dingen gebeuren aan ons, rond ons, en die we soms niet zien.

Repetitie op 23 september met Johan en Ilse, want Guido is in Würzburg. Met Johan oefenen we wat bekende liederen beter in en met Ilse beginnen we aan de vierstemmige Gerardus Majellamis van Guido. Voor de alten een gemakkelijke klus, want anders zingen we altijd allemaal de altstem. Voor de drie andere stemmen een eerst wat onwennig aanleren, maar "Is 't niet goed, het klinkt toch goed!" Met wat droge humor leidt Ilse ons door de drie strofen van het Kyrie: "Als je een strofe kent, ken je ze alle drie!" of "Met dit koor geen sol, re, la, do of zoem, zoem, zoem, maar jullie vinden onmiddellijk de juiste noot!" En voor de Gloria zijn we al zo enthousiast dat we overuren doen om 'het staartje' er nog aan te zetten. Guido zal tevreden zijn, hopen we.

Viering op zaterdag 24 september, zonder Guido, maar goed voorbereid door Ignace, Odette, Bernadette en Chris: een heuse werkgroep! Mieke en Vincent en hun kinderen leiden mee de viering, die gaat over "ja" gezegd en "neen" gedaan, over "neen" zeggen en spijt krijgen en toch "doen". De lijst van de 'gelukkigs' en de 'zaligs', over worstelen en weer vrede hebben, niet zelfgenoegzaam zijn, van gedacht mogen veranderen, met elkaar bezig zijn, kwetsbaar mogen zijn, over de vrijheid een relatie op te bouwen met God. En gelukkig was Guido er wel al bij, een beetje meeluisterend en heel veel priester.

Woensdag is het Tabor, ons stiltemoment.

September is ook al voorbij. Stilte voor de storm?

Wouter, 25/09/2005